

Toni Roca

Catherine, a París sota la pluja de tardor, descobreix per què els periodistes estimen Roberto Rosellini (II)

(Però recorda, Catherine, que aquell dia de tardor de pluja, quan vàrem anar a veure *La pasión de China Blue*, un film horrible, per cert, estaves més bella que mai, la teva actitud era de domini, de ferma, de poder. I somreies. Tu sempre somrius i és llavors quan s'hi crea, quan saps crear, un clima, una atmosfera de fascinació, i és per aquest indret per on es troba la clau de la teva personalitat, Catherine, de la teva personalitat, del teu èxit. Després, acabat el sopar quotidià, el port aparegué bigarrat, frenètic, multicolor, de ritme intens, el somriure a flor de pell, la humitat a les fu-

lles dels arbres i una boira lenta, a penes perceptible retallant el seu perfil per la bocana del port, del moll, per entre els vaixells...la mar?, què si m'agrada la mar?...no puc, per ara, respondre, en aquest moment precís de la representació, i aquesta pregunta tenc por de rompre el fil de la confessió, d'aquest monòleg confús, ple de ressonàncies, de ressons que vénen i van enmig d'una estranya sensació, que a penes se sent per la línia dels meus sentiments. Aquella nit, quan la vaig conèixer, quan ens vàrem conèixer, tenia un interès més que extraordinari per a esbrinar com eren els meus pits, de quina mida, estil o condició perquè a la més petita ocasió els mirava i, la veritat, tampoc crec que sigui per a tant...). El cafè, el bar de moda a la plaça i sota els oms, eran un tumult, una invasió. L'ambient

no feia olor a roses, però sí a vi, a vi tendre, vermell, càlid, intens, un vi que arribava fins al fons de l'ànima, un vi que despertava tots els sentits i totes les emocions trencant ritmes i equilibris, encara que per a nosaltres aquestes sensacions eren en aquells moments llunyanes, fosques, esvaïdes. Perquè l'alcohol, per circumstàncies que ara a penes importen, i molt menys a vostès, era un simple rumor llunyà que a altres, a altres persones els devorava mentre la xerrada, el diàleg eixordador omplia la plaça...continuarem parlant, era evident que estava a punt de començar a enamorar-se de mi...-(Tornes a precipitar-te, Catherine, tornes a precipitar-te, estimada meva...). Anava marcant un per un tots els meus detalls sense ometre res, de forma meticulosa, quines eren les característiques que més li agradaven de les dones: que fumas sin, que prenguessin cafè en abundància, i ell ja sap que fumo amb regularitat i quant al cafè a tothora, en qualsevol instant, que li agradaven que les dones portassin ulleres...(Si, és cert i ho és absolutament. El detall de les ulleres a les dones, excita i quan se les treuen és com si es traguessin els sostenidors i, de sobte, els pits alegres i forts, que ballen, saltant a l'escenari, donant vida, color...si, com en aquell film de Bergman, *Somriures d'una nit d'estiu*. Perquè tu em recordes, també a la Mònica d'*Un estiu amb Mònica*)... Li agradaven moltes coses de la meua personalitat en aquella nit de Sant Joan, però no va tenir la valentia, ell mateix m'ho va advertir poc després, de continuar al meu costat a pesar que l'anàlisi, l'observància dels meus pits semblava enlluernar-lo a mesura que avançava la nit... va desaparèixer. Fou un tall brusc, gairebé radical, ara estava al meu costat, ara no estava, d'un apassionant diàleg, i la paraula, el concepte apassionant convé posar-ho entre cometes, va arribar a una separació tan radical que de moment no vaig saber com interpretar-lo... (Vaig fugir. Vaig fugir de tu aquella nit, Catherine. Vaig fugir. Vaig començar a córrer. Amb el pretext d'un pretext inútil, un cansanci imaginari, un cansanci que no existia, una excusa qualsevol, que demà he de treballar, he d'aixecar-me d'hora, que si he de matinar, que...res, ex-

cuses i pretextos per a tranquil·litzar la meua consciència no només no dormida sinó carregada d'excitació...vaig fugir, vaig fugir de tu. I fou una escapada intensa, molt dolorosa. Com un acte premonitori, com un presagi obscur. Me'n vaig anar d'aquell horitzó d'aquell escenari d'una nit moguda i forta. De sobte, vaig tenir por de la teua cara, del teu rostre, del moviment de les mans, dels teus llavis, del tremolor de les teves sines, de la teua cintura, del palpit del teu sexe, del perfil sota la influència de la nit d'estiu, de la seva olor. Vaig desconfiar de les meves forces, tenia, i encara encara, veure'm envoltat, atrapat dins una xarxa tenebrosa, repleta de crispació. M'agrada de perfil i al contrallum de l'estiu...) Però ara sóc a París, sota la pluja de tardor, a la rue Richer, a l'hotel Richer, "ubicat al ple cor de París, entre els grans boulevards" tal i com deia el fullet de l'hotel. Sóc a París col·leccionant periòdics, llibres antics, segells de mil colors mentre el cel de la ciutat esclata, explota per una pluja de tardor, aquesta pluja regeneradora que va reviuire els parcs. Sóc a París així, de sobte, de forma inesperada, sense saber com ni per què. Mai el dolor, l'angúnia pot arribar a ser més estèril i buida. Sola. Sola en la penombra de l'habitació, de la cambra. Asseguda davant d'una torrentada d'aigua. I espero. Espero l'arribada de Jules, alemany, petit, introvertit amb les dones, pressumptament intel·lectual...però també espero l'arribada de Jim, alt, francès, seductor, enèrgic i segur amb les dones...vos espero, vos desitjo, vos mantinc sobre la palma de la meua mà, pels cantons dels sentiments del meu cos, a la llunyania, prop de la meua pell que vibra i es profunditza davant el record. Em mantindré ferma, segura, serena, sense deixar que els esdeveniments em puguin superar, sense que res estigui fora de control, del meu control, sense que els esdeveniments em desbordin. El cor, el cor, el cor. El cor és una tremolor, un volcà, una papallona apassionada, un falcó devorador, un llop estepari. Sola, presonera del riu i de la pluja de tardor i les avingudes centrals formant una barrera, la barrera de sempre, i la ciutat/fantasma, la ciutat que tot ho explora, que tot ho... ■